

ALYSON
NOËL

ZWARTE
LIJST

Vertaling Irene Paridaans

YoungAdult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2017 Harper Collins Publishers
Oorspronkelijke titel: *Blacklist*
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Foto auteur: Nancy Villere
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2330 4
NUR 285
Eerste druk mei 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

LAATSTE NIEUWS: MET BLOED DOORDRENKTE JURK LEIDT TOT ARRESTATIE VAN NIGHT FOR NIGHT-CLUBPROMOTOR!

Door Trena Moretti

Zojuist binnengekomen – Slechts enkele uren nadat het tieneridool Ryan Hawthorne opgepakt werd voor verhoor aangaande de verdwijning van zijn voormalige vriendin, de Hollywood-celebrity Madison Brooks, ontving de politie van Los Angeles een anonieme tip die leidde tot de vondst van een met bloed doordrenkte jurk, die naar alle waarschijnlijkheid eigendom is van de Night for Night-clubpromotor Aster Amirpour.

Volgens de officiële verklaring van het Los Angeles Police Department is de uitslag van het bloedonderzoek nog niet bekend, maar een anonieme politiebeambte verzekert ons dat de vraag of het bloed inderdaad van de vermiste celebrity is, inmiddels bevestigend is beantwoord.

Onze bron verklaart dat de jurk door een achterdochtige medewerker van het W-Hotel aan de politie is overgedragen.

‘Ik deed gewoon mijn werk, wat inhoudt dat ik controleer of de nummers en de kledingstukken die in de waszak van de gast zitten overeenkomen met de nummers die die gast heeft ingevuld op het formulier,’ verklaarde de medewerker, die anoniem wenst te blijven. Dat is de standaardprocedure die we altijd volgen voordat we de kleding naar onze verkoper doorsturen. Je wilt niet weten hoeveel mensen het verschil niet kennen tussen een jurk en een onderjurk. Hoe dan ook, toen ik aan het controleren was, ontdekte ik dat een zwarte jurk abusievelijk als blouse was opgegeven. Toen ik nog eens beter keek, zag ik dat de jurk vol donkere vlekken zat die mij verdacht leken. Ik heb meteen mijn baas gewaarschuwd, en die heeft het toen overgenomen. Als het echt het bloed van Madison Brooks is, kunnen we alleen nog maar bidden voor dat arme meisje, want het was echt heel veel bloed.

De jurk zat helemaal ónder.'

Op dit moment wordt Aster Amirpour vastgehouden in LA County Jail. Als er meer nieuws te melden is, komen we bij u terug.

EEN

GIRL AFRAID

Madison Brooks liet met tegenzin de laatste flarden van haar droom los en knipperde met haar ogen tegen de duisternis. Het was doodstil in de kamer. De lucht was zwaar en dik. Ondanks de belofte van slaap bleef haar wakkere leven een hel.

Ofschoon ze genoeg angsten had – de angst om haar tekst te vergeten tijdens een optreden, de angst dat haar geheime verleden onthuld zou worden – was ze tot nu toe niet bang geweest voor het donker. Zelfs als kind had ze al begrepen dat de monsters die onder haar bed zaten, verbleekten bij haar zeer realistische monsters van ouders die op dat moment high zaten te worden in het kleine kamertje.

En er was nog niets veranderd.

Ze kroop van de vuile matras af waar ze op geslapen had en sleepte zich naar de dikke stalen deur, alert op elk geurtje of geluidje dat een aanwijzing zou kunnen zijn voor wie haar ontvoerd had, waar ze haar naartoe hadden gebracht en waarom. Ze had inmiddels dertig dagen in gevangenschap doorgebracht en ze had nog niet meer antwoorden gekregen dan op de avond dat ze meegesleurd werd. Alles had ze al ontelbare keren de revue laten passeren. Steeds opnieuw speelde ze de film beeldje voor beeldje in haar geheugen af, hopen op een aanwijzing, op een klein maar veelbetekenend detail dat ze gemist kon hebben. Maar de film bleef elke keer gewoon hetzelfde.

Ze had het uitgemaakt met Ryan en was daarna opgevangen door Tommy, maar na een paar biertjes – vergezeld van een paar gedenkwaardige kussen – had ze een sms'je van Paul gekregen die zei dat ze naar Night for Night moest komen, en zonder er nog verder over na te denken was ze weggerend. Maar op het moment dat ze bij de lege en gesloten club aan was gekomen, had ze moeten weten dat er iets

helemaal niet in orde was. Paul was een professional. Punctueel. Als hij haar echt had willen ontmoeten, was hij er al geweest. Ze was rechtstreeks in een val gelopen, maar dat had ze allemaal achteraf pas bedacht. Het was een van de items van de lange lijst van dingen die ze besloten had te negeren, en nu had ze alle tijd om daar vraagtekens bij te zetten en zichzelf te vervloeken.

Hoe kon ze zó goed van vertrouwen zijn geweest? Zó naïef? Waarom was ze op het terras blijven wachten en had ze na zitten denken over een verleden dat ze koste wat kost geheim wilde houden, terwijl haar intuïtie haar had gezegd dat ze moest maken dat ze wegwam?

Het laatste wat ze zich herinnerde, was een zuchtje wind in haar rug, een geur die ze niet kon plaatsen, en toen had er iemand een hand tegen haar mond gedrukt en had ze het bewustzijn verloren.

Nu, weken later, werd ze nog altijd vastgehouden in een cel zonder ramen met niet veel meer dan een wastafeltje, een toilet, een kale matras op de vloer en drie smakeloze maaltijden per dag.

Geen spoor van haar ontvoerder. Geen idee waarom ze ontvoerd werd.

Haar met diamanten bezette Piaget-horloge, de ronde oorbellen die Ryan haar gegeven had, de Gucci-stiletto's die ze droeg en de kasjmieren sjaal die ze nu als deken gebruikte, waren de enige voorwerpen die haar aan haar status van Hollywood It-girl herinnerden.

Als ze op haar geld uit waren geweest, zouden ze die luxe spullen allang van haar hebben afgenomen. Dat ze dat niet hadden gedaan, leek nu bijna wreed. Alsof ze wilden dat ze zich zou herinneren wie ze ooit geweest was, alleen maar om te bewijzen dat ze dat in één klap weer konden wegnemen.

Ze zakte onderuit op de cementen vloer, strekte haar benen en vroeg zich maar weer eens af wat er zich aan de andere kant van die muren afspeelde. De hele wereld was ongetwijfeld al van haar verdwijning op de hoogte. Waarschijnlijk had de politie er al een speciaal rechte team op gezet. Dus waarom duurde het zo lang voordat ze haar vonden? En dan, waarom had Paul de politie niet naar haar toe geleid? Hij was toch degene geweest die erop had aangedrongen

dat ze een chip in haar arm zou laten inbrengen, net onder het litteken van de brandwond, juist vanwege dit soort calamiteiten?

Precies op tijd sprongen de lampen aan, de fluorescerende peertjes begonnen te brommen en te flikkeren en zetten de ruimte in een fel groenig licht. Even later, toen het slot opensprong, kroop Madison naar de deur, opende haar mond zo ver als ze kon en gilde zo hard mogelijk. Maar net als elke andere dag werd er een bord ondefinieerbaar eten naar binnen geschoven en daarna sloeg de deur weer dicht, zodat Madisons schreeuw om hulp verloren ging in de ruimte.

Ze schopte het eten aan de kant en keek de kamer rond, speurend naar iets wat ze gemist zou kunnen hebben, iets wat ze zou kunnen gebruiken om zichzelf mee te verdedigen. Paul had haar geleerd hoe ze voorbij het vanzelfsprekende kon kijken. Bijna alles heeft twee functies, had hij tegen haar gezegd. Zelfs het meest alledaagse voorwerp kan dienen als een wapen om je mee te verdedigen. Maar zelfs als ze van haar stilettohak een wapen zou kunnen maken, dan had ze nog altijd niemand om daarmee neer te steken – er was geen vijand. Ze zat helemaal alleen opgesloten in haar betonnen cel.

Met een zucht van frustratie keek ze naar de foto's van zichzelf als achtjarige die overal tegen de muren en het plafond waren geplakt. Tussen de foto's waren stukken spiegelglas aangebracht, die alleen maar bedoeld waren om haar te laten zien hoe diep ze gezonken was. Op de foto zat haar haar in de war, haar blote voeten waren vuil, er bungelde een oude pop tussen haar vingertoppen en ze staaarde met een diepblauwe blik naar de camera.

Het was dezelfde foto die iemand naar Paul had gestuurd als een onuitgesproken dreigement. De foto waarvan hij haar had verzekerd dat hij die lang geleden al had verbrand, samen met al het andere uit haar verleden.

In de tien jaar die er sinds die foto verstreken waren, had ze enorme afstanden gereisd en was ze tot grote hoogten gestegen, maar nu was de cirkel weer rond en was ze weer net zo machteloos, wanhopig en vies als toen.

Alles wat Paul tegen haar gezegd had, was een leugen geweest.

Haar verleden was nooit uitgegumd. Het had al die tijd geduldig liggen wachten op het juiste moment waarop het haar kon herinneren aan de zonden die ze had begaan op haar weg naar de top.

Iemand had een lijn getrokken tussen de puntjes: van het wanhopige kind dat ze ooit was naar de beroemde ster van nu. Iemand had de duistere waarheid ontdekt van de weg die ze had afgelegd – de leugens die ze had verspreid, de mensen die ze verraden had – en nu presenteerden ze haar de rekening.

Ze weigerde te geloven dat Paul hierachter zat – hij beschermde haar nu al te lang om zich nog tegen haar te keren. Toch kon ze het idee niet van zich af zetten dat iemand hem misschien onder druk had gezet. Hoe dan ook, het was nu wel duidelijk dat ze er niet op kon rekenen dat hij haar zou komen halen.

In gedachten verzonken raakte ze met haar vinger de verse litten aan die over de knokkels van haar hand liepen – een herinnering aan een eerdere ontsnappingspoging die een gebroken pink, een gekneusde pols en drie gebroken nagels had opgeleverd. Ze had in een opwelling gehandeld, zich door haar angst laten meevoeren. Een fout die ze niet snel nog eens zou maken. Mislukken was geen optie meer.

Zo bleef ze nog een hele poos zitten, starend naar de muur en in gedachten een plan makend terwijl de beelden van het verleden samsmolten met de beelden van nu, totdat haar laatste maaltijd werd gebracht en het weer donker werd in haar cel.

TWEE

HEART-SHAPED BOX

BEAUTIFUL IDOLS

Onschuldig tot het tegendeel is bewezen, YO!

Door Layla Harrison

Waarschuwing: als je op dit blog beland bent omdat je je verheugt op het gebruikelijke dissen van celebs, kun je misschien maar beter weer gaan en je commentaar bewaren voor Perez Hilton, Popsugar, of waar je dan ook maar je dagelijkse dosis Hollywood-gossip vandaan haalt als je mij gelezen hebt.

Je hoeft echt niet te doen alsof we monogaam zijn.
Ik weet dat je in het rond klikt.

Meestal lever ik maar al te graag de laag-bij-de-grondse Hollywood-shit die jij zo graag leest, maar vandaag ben ik bang dat ik niet kan, sorry, niet wil buiten spelen.

Tenzij je onder de spreekwoordelijke steen hebt geleefd, weet je waarschijnlijk al dat Aster Amirpour gearresteerd is voor de moord op Madison Brooks. Uit betrouwbare bron heb ik vernomen dat het Bravado Channel voor dit nieuws zelfs een zeer speciale aflevering van *The Real Housewives Of Hades* heeft onderbroken, en ik denk dat we het er allemaal wel over eens kunnen zijn dat de bereidheid om de dagelijkse ontboezemingen van ieders favoriete diep gedecolleteerde, kloofhielige hooibergblondines te ontheiligen wel laat zien hoe serieus dit nieuws wordt genomen.

Het blijkt inderdaad heel serieus te zijn en ik was erbij toen het gebeurde. Wat betekent dat ik met afgrijzen toekeek hoe een onschuldig mens voor de ogen van tientallen paparazzi in de handboeien werd geslagen en afgevoerd werd in een politiewagen.

Tenzij je zelf ooit hebt meegemaakt dat iemand beschuldigd werd van een gruwelijke misdaad waarvan je weet dat hij die niet heeft gepleegd, kun je waarschijnlijk niet aanvoelen wat ik nu doormaak. Het is namelijk zo dat ik vrij zeker weet – eigenlijk gewoon heel zeker weet – dat Aster Amirpour onschuldig is. Dat betekent dat ik niet op mijn normale manier verslag zal doen van haar arrestatie. Ik zal met alle liefde verslag blijven uitbrengen van alle andere losbandigheden in en om Hollywood, maar ik kan en wil dit blog niet gebruiken om een onschuldig iemand onderuit te halen of een verhaal in stand te houden dat gewoonweg niet klopt. Daar komt nog iets bij, en dat vergeten wij nogal eens in deze tijden, namelijk dat ons rechtssysteem gebaseerd is op een niemendalletje dat veronderstelde onschuld heet, wat zoveel betekent als: de bewijslast ligt bij degene die aanklaagt, niet bij degene die ontkent. Zoek maar op: <http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/presumption+of+innocence>

546 reacties:

Anonymus

Je bent knettergek.

MadisonFan101

Je vriendin is een moordenaar en jullie gaan allebei naar de hel.

RyMadLives

Aster Amirpour is een moordenaar, en iedereen weet dat behalve jij.

StarLovR

Jouw blog is net zo stom, lelijk en saai als jij zelf.

CrzYLuVZomby38

Als die jurk niet past, klopt er niks van je hele verhaal. Maar we weten allemaal dat hij wél past, dus...

AsterMustDie

Ik hoop dat je dit niet overleeft, net als Madison.

Layla Harrison zat achter haar bureau en dronk gedachteloos kleine slokjes van haar koffie. Ze staaarde naar de reacties die oppopten op het scherm van haar monitor. Eigenlijk moest ze werken. Eigenlijk moest ze de wereld ervan overtuigen dat het feestje ter ere van de lancering van Ira Redmans nieuwe tequilalabel Unrivaled het meest besproken event van dit seizoen was. In plaats daarvan gebruikte ze haar werktijd, en tevens de werkcomputer, om de commentaren te lezen die een stelletje door de media gehersenspoelde idioten op haar blog hadden achtergelaten.

‘Onschuldig of niet?’

Layla keek op en zag Emerson, de vent van drie hokjes verderop, iets te dicht achter haar staan en over haar schouder meekijken.

Ze klikte haar blog weg en daarna ook de foto op haar scherm – de foto waarop een bleke en angstige Aster in een politieauto werd gedwongen, met daarboven de schreeuwende kop: CLUBPROMOTOR ASTER AMIRPOUR GEARRESTEERD VOOR DE MOORD OP MADISON BROOKS!

Niet dat ze die foto nodig had. Ze had vorige week naast Tommy Phillips gestaan en was getuige geweest van de hele onverkwikkelijke toestand.

‘Zonder twijfel, honderd procent onschuldig,’ snibde Layla. Voor Emerson was het hele verhaal niet meer dan een vette roddel over een collega van Unrivaled. Hij was niet zo persoonlijk betrokken als zij. Ze vond het vervelend dat hij dit gebruikte om het ijs te breken en dat zou ze hem laten weten ook.

‘Niet dat dat er iets toe doet.’ Emerson keek haar aan met zijn grote, topaasblauwe ogen, die door zijn dikke wimpers en perfect gemodelleerde wenkbrauwen nog groter leken. Het was Layla’s eerste dag bij dit

bedrijf, en dit was nu al de tweede keer dat ze het doelwit was van zijn opdringerige, laatsdunkende manier van doen. Gelukkig was ze midden in de week begonnen, dus over twee dagen was het al weekend.

De eerste keer was ze verdwaald in een doolhof van identieke werkplekken toen ze terugkwam van haar koffiepauze, en Emerson had haar met rollende ogen en een hoorbare zucht teruggebracht naar haar bureau. Het halfuur daarna was Layla stilletjes woedend geweest. Hoe kon ze haar werkplek nou herkennen als ze allemaal op elkaar leken? Bij de inrichting van de clubs lette Ira Redman niet op de centen. Dus het was toch niet vreemd geweest dat ze een coole hippe campus had verwacht, vol met espressobars, basketbalveldjes, spa's en een yoga- of meditatieruimte? Maar de kantoren van Unrivaled Nightlife waren het toppunt van saaiheid met hun grijze kamerbrede vloerbedekking met de bijpassende werkplekken. Het was precies het tegenovergestelde geweest van waar ze op gehoopt had, zo teleurstellend suf dat het wel leek of ze in een administratiekantoor terecht was gekomen.

De rest van die dag had ze op internet rondgekeken naar de verdwijning van Madison Brooks, een maand eerder, en het bewijs onderzocht dat het Los Angeles Police Department in de weken daarna had weten te verzamelen. Daar werd ze nu nota bene door Emerson betrappt.

'Bij dat soort dingen gaat het altijd over beeldvorming,' Emerson stond nog steeds te dichtbij en keek nog altijd over haar schouder terwijl er niets meer te zien was – haar scherm was nu zwart. 'En beeldvorming beïnvloedt altijd het resultaat.'

Layla liet haar blik over zijn fraaie gelaatstrekken dwalen, de hoge jukbeenderen, de stoere kaaklijn, de strakke kin en de gladde donkere huid, en hapte naar adem. Ultieme schoonheid had wel vaker dat effect op haar, net als de verlamdende angst dat ze op haar eerste werkdag alweer ontslagen zou worden. Ze kon alleen maar hopen dat Emerson niets tegen Ira zou zeggen over haar niet al te briljante actie.

'Ik dacht dat je dat wel wist,' zei hij. 'Daar gaat het op deze afdeling tenslotte toch allemaal over? Over het manipuleren van de publieke beeldvorming, zodat iedereen gelooft dat Ira's clubs dé hotspots zijn

waar je gezien moet worden en dat zijn tequila de enige is die het waard is om gedronken te worden?’

Layla frunnikte onrustig aan de pieken van haar platinablonde haar en schoof nerveus heen en weer op haar stoel. Hoewel ze de pest begon te krijgen aan Emersons aanwezigheid, moest ze toegeven dat hij ergens wel gelijk had.

‘Hoe dan ook,’ ging hij verder op een luchthartige toon die ze niet helemaal vertrouwde. Hij had het op haar voorzien, dat was nu wel duidelijk. ‘Ik neem aan dat dit voor jou is, want je naam staat erop.’ Hij gooide een rechthoekig pakketje op haar bureau.

Layla keek zijdelings naar het pakje. Op het eerste gezicht zag het er onschuldig uit, maar er was iets wat haar alarmeerde. Om te beginnen stond er geen afzender op. Verder was dit haar eerste werkdag hier en daarom verwachtte ze helemaal geen post.

‘Dat lag op mijn stoel toen ik terugkwam van mijn lunch. Ik neem aan dat de postkamer zich gewoon vergist heeft.’

Ongerust friemelde ze aan de randen van het pakje, maar ze had geen zin om het open te maken voordat Emerson weer veilig en wel op zijn eigen werkplek zat. ‘Oké, bedankt,’ zei ze zo onbewogen mogelijk. Ze wachtte tot hij de hoek om was en uit het zicht verdween.

Het pakje was vrij groot, maar niet zo zwaar. Als ze er zachtjes mee schudde, hoorde ze binnenin iets groots heen en weer schuiven. Ze had geen idee wat erin kon zitten.

In de hoop dat de postkamer over een of ander protocol zou beschikken dat eventuele bompakketjes eruit zou filteren, pakte ze een schaar uit haar la, knipte de tape los en staarde perplex naar de roodsatijnen hartvormige doos die ze aantrof. Er was een klein envelopje op het deksel geplakt.

Het was zo’n doos die je met Valentijnsdag verstuurde. Zo’n doos die totaal niet paste op haar bureau op een smoorhete augustusmiddag. En omdat haar liefdesleven zo dood als een pier was sinds Mateo haar had gedumpt, kon ze met de beste wil van de wereld niet bedenken wie die doos kon hebben gestuurd.

Haar vader was helemaal niet het type van de grootse gebaren. En

Ira – nou ja, Ira was haar baas, dus dat zou ontzettend ongepast zijn en absoluut niet kunnen. En Tommy... tja, dat durfde ze gewoon niet voor mogelijk te houden.

Op de voorkant van de envelop stond in sierlijke letters haar naam. Terwijl ze nog altijd geen idee had wie dat kon hebben gestuurd, draaide ze de envelop om, scheurde de flap open en haalde het kleine rechthoekige kaartje eruit. Er stond een cartoon op van een grijnzende kat met een strop om zijn nek.

Layla staaarde naar het kaartje, het was afgrijselijk, ze kreeg er helemaal kippenvel van. Ze had nog altijd geen idee wat dit moest voorstellen, maar een ding was zeker – deze kaart kwam niet uit een Hallmark-molentje.

Met trillende vingers sloeg ze het kaartje open en las de boodschap die erin stond, geschreven in hetzelfde krullerige handschrift.

Hi Valentine!

In je poging je vriendin te redden van de strop

Werd je bloeg een complete flop

En hoewel ik dat reuze jammer vind

Is het toch je eigen schuld, mijn kind

Denk niet dat ik grappen maak

Elke aanwijzing die ik geef, is raak

Je gelooft je ogen niet

Als je de inhoud van dit pakje ziet

Alles wat ik van je vraag

Is dat je dit openbaar maakt vandaag

Hopelijk hou je dit in gedachten

En laat je me niet te lang wachten

Heb je er nu de pest in

Denk dan maar aan deze zin:

Nieuwsgierigheid leidt tot narigheid

Maar beurediging lost alles op!

Xoxo

Je Stille Aanbidder

Layla legde het kaartje weg en opende de doos. Ze kreunde van ellende toen er een hele wolk roze glitters en confetti over haar neerdaalde. Met bonkend hart scheurde ze met haar nagel de kartonnen envelop open die onder in de doos zat en haalde er een stukje papier uit dat netjes in drieën was gevouwen.

Het briefje was vergeeld en verweerd, de randjes krulden omhoog. Het handschrift was dramatisch en rond, met dikke hartjes op de i's en zorgvuldig getekende sterretjes en bloemenslingers in de kantlijn.

Layla begon te lezen en toen ze het uit had, begon ze opnieuw. Na drie keer lezen had ze meer vragen dan antwoorden, maar de belangrijkste vraag was wel: van wie was dit briefje en waarom had iemand het naar haar toe gestuurd?

Ze wilde net het briefje weer dichtvouwen en terugstoppen in de envelop toen er een fotootje uit viel dat ze niet eerder had opgemerkt. Het belandde op haar bureau.

Het meisje op de foto was jong, een jaar of zeven, acht, zeker niet ouder dan tien. Ze had lang, zwart haar dat in de war zat. Ze had dunne beentjes en vieze, blote voeten. De jurk die ze aanhad, was vuil en gekreukt en minstens een maat te klein. De pop die ze vasthield, miste een oog en had een scheve, ietwat kwaadaardige grijns om haar mond.

Maar het waren de ogen van het meisje die Layla fascineerden. Ogen die zo intens in de lens keken en die zo schokkend vertrouwd waren, dat ze haar blik bijna niet meer kon afwenden.

Snel schoof ze het pakje in haar tas, stond op en haastte zich naar de uitgang. Terwijl ze Emersons blik in haar rug voelde prikken, klemde ze haar telefoon tussen haar schouder en haar oor en zei zachtjes: 'Ik moet je zien. Ik denk dat ik zojuist onze eerste aanwijzing heb gevonden.'

DRIE

*THIS SUMMER'S GONNA HURT LIKE A MOTHERF****R*

Aster Amirpour schuifelde de ruimte binnen en ging op de enige beschikbare stoel zitten, de stoel die zat vastgeklonken aan de vloer. Of-schoon ze elke minuut die ze in haar cel moest doorbrengen haatte, vreesde ze ook elk moment dat ze eruit moest, en dat had ze aan haar ouders te danken. Ze bedoelden het goed, dat wist ze wel. Maar na elk bezoekje van hen en van haar advocaten bleef ze bozer achter. De moed was in haar schoenen gezakt en ze verafschuwde de freakshow die haar leven was geworden.

Ze kon zich bijna niet meer voorstellen dat ze nog maar een paar maanden geleden eindexamen had gedaan op de middelbare school, in de vaste overtuiging dat ze op de drempel van een stralende en veelbelovende toekomst stond, en dat ze nu gearresteerd was voor de moord op een Hollywood-celebrity.

Haar hele leven had ze ervan gedroomd om beroemd te zijn. Haar gezicht op de cover van elk tijdschrift, haar naam op ieders lippen. Geen seconde had ze het voor mogelijk gehouden dat ze al die dingen ook echt zou bereiken, maar dan wel op de meest afschuwelijke manier die maar denkbaar was.

Ze zat nu bijna een week opgesloten en ze miste inmiddels zo ongeveer alles van haar vroegere leventje. Ze miste haar broertje Javen zó erg dat het pijn deed. Ze miste de warmte van de Californische zon op haar huid en de spontane uitstapjes naar het strand met haar vrienden. Ze miste het shoppen bij Barneys, haar grote collectie designertassen en -schoenen en haar wekelijkse afspraak in de schoonheidssalon voor een manicure, pedicure en hairstyling. En na de weerzinwekkende, koolhydraatrijke gevangensmaaltijden die ze naar binnen had moeten werken, kon ze in alle eerlijkheid zeggen dat ze zelfs haar groentesap miste. Ze miste echt alles van haar dagelijks

leven wat ze zo vanzelfsprekend had gevonden, met een intensiteit die de meeste mensen alleen maar aan de dag leggen voor een geliefde of een huisdier. Ze zweerde dat ze, als ze het geluk had hier ooit nog uit te komen, meer dankbaarheid zou tonen voor het luxeleventje dat ze leidde.

Maar op dit moment, opgesloten achter tralies en gekleed in een oranje gevangenisoverall, was er weinig om dankbaar voor te zijn. Van haar ouders mocht Javen haar niet bezoeken; ze wilden niet dat Aster hem nog ernstiger zou traumatiseren dan ze tot nu toe al had gedaan. Net nu ze dacht dat ze zo ongeveer wel op de bodem van de put was beland, realiseerde ze zich naar aanleiding van dit soort opmerkingen dat ze nog wel eens een paar niveaus dieper zou kunnen vallen. En dan had je ook nog de boeien om haar enkels en polsen die ze van de bewakers moest dragen, die niet alleen vernederend waren, maar ook nog eens totaal onnodig. Aster was niet gewelddadig en ze zou al helemaal nooit iemand bedreigen, maar daar kon ze hen niet van overtuigen.

Je kon het haar dan ook niet kwalijk nemen dat ze, nadat ze amper een paar minuten daarvoor in de meermanscel was aangekomen, betrokken was geraakt bij een vechtpartij. Ze had net verbijsterd naar de vieze wc midden in de cel staan kijken, zich afvragend hoelang ze het vol zou kunnen houden voordat ze dat ding moest gaan gebruiken, toen een of andere crazy chick met twee vuisten op haar in was gaan rammen, waarna ze geen andere keus meer had gehad dan haar kickboksstechnieken in te zetten. Dat was natuurlijk een kwestie van noodweer geweest, maar dat kreeg ze niet uitgelegd aan de bevoegde autoriteiten.

Uiteindelijk had dit incident haar een blauw oog opgeleverd, een gespleten lip, het wantrouwen van de bewakers en een eigen cel, wat eigenlijk bedoeld was als een straf, maar wat voor haar een cadeautje was.

Aster schoof naar het puntje van haar stoel en wachtte tot haar advocaten binnen zouden komen. Ze hoopte dat ze eindelijk op borgtocht vrij zou komen. Haar ouders hadden daar dagen geleden al

voor kunnen zorgen, maar ze wilden Aster een lesje leren. Alsof de tenlastelegging van moord niet voldoende les was.

En toch, zo wanhopig graag als ze eruit wilde, zo intens als ze het eten, de vuile matras, het gebrek aan privacy, de vieze luchtjes en de afgrijselijke oranje overall die ze moest dragen verafschuwde, net als al het andere in deze omgeving; het idee om naar huis te gaan en weer bij haar ouders te moeten wonen, voelde net zo goed aan als een gevangenis. Natuurlijk, de omstandigheden waren onvergelijkbaar veel luxueuzer, maar de huisregels waren even streng.

Achter haar zwaaide de deur open en Aster deed haar ogen dicht in een poging om nog een paar ogenblikken voor zichzelf te hebben voordat ze haar moeder met haar onberispelijk gecoiffeerde haar en professioneel opgemaakte gezicht, die de veroordelende blik in haar ogen alleen nog maar leken te onderstrepen, onder ogen moest komen. Maar hoe erg het ook was om haar moeder te zien, haar vader onder ogen komen was nog erger. Hij kon het nauwelijks opbrengen om haar aan te kijken, en als hij dat toch deed, wenste Aster dat hij die moeite niet genomen had. Zijn verdriet zat zó diep, dat Aster zweerde dat ze het van hem op kon zien stijgen als uitlaatgassen van een auto. Zo lang ze zich kon herinneren, was ze een vaderskindje geweest, maar nu ze het onvoorstelbare had gedaan, nu ze hem had teleurgesteld en de familie te schande had gebracht, nu wist ze zeker dat ze op geen enkele manier zijn liefde weer terug kon winnen.

Elkaar niet aankijken was een kinderachtig spelletje. Als kind had ze dat altijd gedaan als ze geconfronteerd werd met iets waar ze geen zin in had. Dat had uiteraard nooit gewerkt, maar ze was er nooit mee opgehouden. Maar toch, misschien was het dit keer anders. Misschien kon ze dit keer de film van haar leven terugspoelen tot de dag dat haar agent haar belde met het bericht van de Ira Redman-wedstrijd. Alleen dit keer zou ze, gewapend met het inzicht dat ze toen miste, het aanbod afslaan en de zomer doorbrengen net als elke andere achttienjarige, shoppend, flirtend met leuke jongens en wachtend op de start van het nieuwe collegejaar.

‘Aster? Aster, gaat het?’

De stem klonk bekend, maar toch was het een andere stem dan ze verwachtte. Ze deed haar ogen open en zag Ira Redman voor haar zitten. Hij droeg een krakend schoon katoenen overhemd, waarvan hij de manchetten had omgeslagen zodat je zijn sportieve Breguet-horloge beter kon zien. Naast hem zat de advocaat die ze al eerder had ontmoet, toen ze was opgeroepen voor haar eerste verhoor en ze nog geen idee had van de ellende die haar te wachten stond.

‘Ik weet niet zeker of je je realiseert dat ik nog steeds je advocaat ben.’ De advocaat keek haar indringend aan.

Aster knikte en plukte aan haar overall, die haar gezicht bleek maakte en haar net zo dood deed lijken als ze zich op dat moment voelde. Het was vreemd om deze twee machtige mannen tegenover haar te zien zitten. Ze had dit totaal niet verwacht en het duurde een paar minuten voordat ze weer tot zichzelf gekomen was.

‘Ik had wel eerder willen komen, maar je was vergeten om ons op de lijst te zetten.’ Ira wierp haar een veelbetekenende blik toe, die haar duidelijk maakte dat ze allebei wisten dat het hier niet om een vergissing ging.

Aster keek van Ira naar de advocaat en terug. De mannen waren ongeveer even oud, maar Ira was duidelijk degene met de meeste macht. In een stad als Los Angeles waren een maatpak en een zijden das het uniform van de hogere autoriteiten. En Ira’s design jeans en zijn overhangende overhemd lieten zien dat hij een autoriteit op zich was.

‘We willen je helpen. Als je ons dat toestaat, tenminste.’

Aster keek over Ira’s schouder naar de saaie groene muur achter hem, een kleur die voorgoed in haar herinnering stond gegrift als de kleur van ellende en wanhoop. Ze sloeg haar handen ineen in haar schoot en wist even niet wat het ergste was: dat ze haar ouders teleurgesteld had of Ira Redman. God wist dat ze hulp nodig had. Haar ouders’ opvatting van hulp was de ene gevangenis voor de andere inwisselen door haar huisarrest te geven. Niet dat er een andere plek was waar ze heen kon, aangezien ze de meest gehate persoon in heel LA was. Het was nergens veiliger dan opgeborgen te zijn in

het gigantische landhuis in Beverly Hills, waar niemand haar kon vinden.

Maar Aster weigerde voor veiligheid te gaan. Ze weigerde toe te geven dat ze zo'n puinhoop van haar leven had gemaakt, dat ze de strakke hand van haar ouders nodig had om weer op het juiste spoor te komen. Ze was koppig genoeg om niet te kunnen, niet te willen buigen voor hun wensen. Maar ze wilde vooral doen wat ze kon om hen buiten al het gedoe te houden en hun betrokkenheid tot een minimum te beperken. De hulp van Ira accepteren was een veilige methode om dat voor elkaar te krijgen.

Ze had zoveel stomme fouten gemaakt... Verliefd worden op Ryan Hawthorne stond boven aan dat lijstje. Ze had naar haar gestreelde ego geluisterd toen Ryan had gezegd dat hij haar leuk vond, dat hij er altijd voor haar zou zijn. Allemaal leugens, natuurlijk.

Wat had Ira ook alweer gezegd? Vertrouw nooit een acteur, Aster. Ze spelen toneel, altijd. Ze kunnen niet anders. Nu pas zag ze in hoe waar die woorden waren.

Het enige wat ze zeker wist, was dat ze Madison Brooks geen haar had gekrenkt. Ze was onschuldig, ondanks de overvloed aan bewijs die de staat Californië tegen haar verzameld had.

'We zijn bereid je borgsom te betalen.'

Door haar natte, samengeplakte wimpers keek Aster hen aan. Ze was zich er niet van bewust dat ze gehuild had. Dat deed ze veel, de laatste tijd.

'En wat wil je daarvoor hebben?'

Ira en de advocaat wisselden een veelbetekenende blik, en daarna keek Ira naar haar. 'Niets.'

'Je weet dat ik je nooit terug zal kunnen betalen.' Met gefronste wenkbrauwen keek ze naar haar beschadigde nagels en gebarsten nagelriemen. Haar haar was vet en vies, haar huid uitgedroogd en ze moest hoognodig haar wenkbrauwen epilieren, maar ze was te gedeprimeerd om zich daar zorgen om te maken. Het was nu ook weer niet zo dat ze van plan was om selfies te gaan posten vanuit haar cel.

'Ga je het land uit?'

‘Waar zou ik heen moeten?’ vroeg Aster niet-begrijpend.

Ira haalde zijn schouders op. ‘Dan lijkt het erop dat we ons allebei geen zorgen hoeven te maken.’

‘Dus nu koop je me vrij... en dan?’

‘Dan ga je weer terug naar je oude leven. Je appartement in The W wacht op je.’

Aster zakte nog een paar centimeter dieper in elkaar. Het was gênant dat zij zoveel van Ira aannam. Dat moest echt eens ophouden. Het werd tijd dat ze op haar eigen benen ging staan. Maar op dit moment was ze zó ver heen, ze had zó hard een reddende engel nodig, dat ze geen idee had waar ze moest beginnen.

‘En waar moet ik dan van leven?’ mompelde Aster. ‘Hoe moet ik in mijn levensonderhoud voorzien? Wie is er zo gek om mij in dienst te nemen?’

Ira lachte. Hij gooide zelfs zijn hoofd in zijn nek alsof ze iets heel grappigs had gezegd. Toen hij eindelijk tot bedaren was gekomen, keek hij haar aan en zei: ‘Ik kan me vergissen, maar ik herinner me vaag dat ik jou een baan heb aangeboden, en volgens mij heb je die toen aangenomen.’

‘Ja, en vijf seconden later werd ik in de boeien geslagen en las iemand mij mijn rechten voor.’ Ze schudde haar hoofd en weigerde hem aan te kijken. ‘Je hebt echt niks meer aan mij.’

‘Integendeel,’ weerlegde hij snel. ‘Dit is Hollywood, Aster, niet de Republikeinse voorverkiezingen. De nachtclubbusiness leeft van schandalen. En zelfs als je niet geïnteresseerd bent in mijn aanbod, is er nog altijd het prijzengeld dat je hebt gewonnen.’

Aster vroeg zich af of ze net zo verbaasd keek als ze eruitzag. Het laatste wat ze van dat prijzengeld had gezien, was dat Ira de cheque uit haar handen had getrokken en in zijn binnenzak had gestoken. ‘Voor de zekerheid,’ had hij gezegd, maar ze had meteen begrepen dat ze dat geld nooit meer terug zou zien.

Meteen daarna was ze op de achterbank van een politieauto geduwd die er in grote haast vandoor was gegaan. Tot dit moment had ze er helemaal niet meer aan gedacht. Had ze zich dan zo in hem vergist?

‘Je hebt het eerlijk verdiend. Het geld is van jou. Ik heb het op een depositorekening gezet op jouw naam.’

‘Hou maar.’ Met een snelle beweging van haar hand wimpelde ze zijn aanbod af. Ze was dan misschien wanhopig en blut, maar toch kon ze het niet aannemen. ‘Gebruik het maar voor de advocaten en de borgsom.’ Vanuit haar ooghoeken keek ze even naar de advocaat die tegenover haar zat en maakte snel een paar berekeningen in haar hoofd. Hoewel de hoofdprijs een indrukwekkend aantal nullen had, was het slechts een beginnetje. Een goed legertje juristen zou zich daar in minder dan geen tijd doorheen ploegen. Het zou al op zijn voordat ze in de rechtbank waren aangekomen.

Ze liet haar kin op haar borst zakken en woelde met haar handen door haar haren. Ze had een stap vooruitgezet, maar nu was ze weer helemaal terug bij af. Zonder eigen huis en zonder fatsoenlijk inkomen. Met alleen een middelbareschooldiploma, geen beroepsopleiding én een politiefoto die de hele wereld over was gegaan, was ze vogelvrij. Aan de onafhankelijkheid waar ze zo naar had verlangd, hing een prijskaartje dat ze niet kon betalen.

‘Mijn aanbod van die baan blijft ook staan,’ zei Ira, alsof hij haar gedachten kon lezen.

‘Ik moest jouw clubs promoten. Hoe moet ik nu nog in hemelsnaam mensen aantrekken? Ik ben een outcast!’

Ira bleef onverstoord. ‘Als je de publieke opinie wilt veranderen, zul je naar buiten moeten gaan en laten zien dat je niets te verbergen hebt. Ik zou het niet aanbieden als ik er niet van overtuigd was dat je het kon. Weet je nog wat ik beloofd heb bij het begin van de wedstrijd?’

Ze keek hem aan en dacht aan alles wat hij had gezegd en vooral aan wat hij niet had gezegd.

‘Ik heb beloofd dat je, als je voor mij kwam werken, een ervaring op zou doen die geen enkele school je kan bieden, en ik weet bijna zeker dat ik dat heb waargemaakt, toch?’

Nu de tranen voor de zoveelste keer over haar wangen stroomden, deed Aster niets meer om ze tegen te houden. Dit was de tweede keer

dat Ira haar geholpen had, terwijl haar ouders niets deden. Maar veel belangrijker was dat Ira niet oordeelde, en haar ouders wel. Hij was er niet op uit om haar te kleineren. Hij geloofde onvoorwaardelijk in haar talenten en hij moedigde haar aan om daar zelf ook in te geloven.

Ze vroeg zich af waarom hij dat deed, waarom hij ook maar de moeite nam om dit te doen. Hij hoefde er nooit iets voor terug te hebben, behalve dan dat zij van haar baan een succes zou maken. Hij was iemand die altijd ergens beter van wilde worden, en ze vroeg zich af wat dat in haar geval zou kunnen zijn.

Ze hield van haar familie, maar de gedachte dat ze terug moest naar de spiedende blik van Nanny Mitra en haar ouders was onverdraaglijk. Ze vond het afschuwelijk dat ze door iemand anders gered moest worden, maar tegelijkertijd was ze blij dat het niet haar ouders waren die haar kwamen redden.

‘Dank je,’ zei ze. Haar keel zat dichtgeschroefd en ze stikte bijna in die twee woorden.

Ira glimlachte en stond op. Een tel later stond de advocaat ook op en zei: ‘Het kan een paar uur duren voordat de borgsom is betaald, maar je zult hier snel uit zijn.’

Aster keek toe hoe de bewaker de deur openmaakte en de twee heren achter elkaar de cel uit liepen.

‘En Aster,’ riep Ira over zijn schouder. ‘Niet te veel piekeren. Het komt allemaal goed, dat beloof ik je.’

Toen de bewaker Aster terugbracht naar haar cel klampte ze zich aan die woorden vast als aan een reddingsboei.